

[Thestrup.]

hvilke forhold det vil være muligt at fastholde samfundsborgere i arbejdet længere op i alderen, end det i øjeblikket sker.

Svend Jørgensen: Jeg skal straks udtale, at det radikale venstre er velvilligt indstillet overfor såvel forslaget om forhøjelse af den særlige ydelse til rentemodtagerne som forslaget om en forhøjelse af den fradragsfrie indtægt for disse rentemodtagere.

Allerede for længere tid siden, da der sidst her i dette høje ting var tale om tilskudsordningerne, udtalte mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), at vi ikke ville modsætte os en ændring af de socialt betonedede tilskudsordninger, f. eks. et delvis bortfald, men at en uomgængelig betingelse for vor medvirken måtte være, at der ydedes kompensationer til dem, det ville gå ud over, altså de mindrebemidlede, børnerige familier, de syge, rentemodtagerne og de enlige mødre. Vi hilser derfor med tilfredshed, at regeringen nu ved sin udgiftsreform har taget den af os fremsatte tanke op. De forslag, vi nu behandler, er et led i denne udgiftsreform, om hvilken den højtærede finansminister i et nytårsinterview udtalte, at den var en buket af forslag, der er således sammensat, at de er socialt forsvarlige.

Spørgsmålet ved denne lejlighed må altså blive, om buketten så også virkelig er socialt forsvarlig, eller med andre ord, om der ydes rimelig kompensation til dem, det går ud over, når man nu ændrer ved de hidtidige tilskudsordninger. Det er logisk, at der er nogen, der skal betale de 100 mill. kr., som nu foreslås sparet på tilskudsordningerne, og det bliver hovedsagelig de mindrebemidlede, de børnerige familier, rentemodtagerne og de enlige mødre, altså dem, der har et stort forbrug af rugbrød og mælk, og som slider meget fodtøj, og for hvem de foreslåede skattelettelser ikke får stor betydning, fordi der i forvejen ikke er megen skatteevne og altså heller ingen skat, der kan lettes på. Det er givet, at prisfordyrelserne vil mærkes hårdt i disse hjem, især hvor der er mange børn, men dette forhold kan der vel nok rådes bod på igennem en forhøjelse af børnetilskuddene. Sværere bliver det derimod for mig at se, når det drejer sig om aldersrentemodtagerne.

Et ganske enkelt regnestykke vil vise det. Selvom et par gamle mennesker er

småttærende, vil de dog almindeligvis bruge mindst et rugbrød om ugen. Det stiger nu efter forslaget i pris fra 1 kr. 17 øre til 1 kr. 95 øre, altså med 78 øre. Det bliver på et år 78×52 , altså ca. 40 kr. Dertil kommer så prisfordyrelsen på mælken. Skal vi sige: en liter mælk hveranden dag, det er 182 l à 60 øre, ca. 11 kr. Det vil sige, at rugbrød og mælk fordyres for sådan et par gamle mennesker med ca. 51 kr. om året. Kompensationen, som foreslås, er en forhøjelse af det særlige tillæg på 20 kr., 10 kr. for hver om året. Dette finder vi ikke socialt forsvarligt, og den højtærede finansministers før omtalte buket er altså på dette område forkert sammensat. Man har ved udarbejdelsen af forslaget skævet altfor meget til pristallet, denne hellige ko, som den højtærede statsminister nylig benævnte det. Man har fremsat et sindrigt sammensat lovkompleks, men logikken svigter flere steder. Man har ikke kunnet se skoven for bare træer.

Den foreslåede kompensation til rentemodtagerne er i alt fald efter vort skøn for sparsom og dækker aldeles ikke prisfordyrelsen. Skal de foreslåede ændringer i tilskudsordningerne gennemføres, må det særlige tillæg til rentemodtagerne yderligere forhøjes, men alt det må man se nærmere på i de udvalg, der skal behandle alle disse problemer. Vi er klar over, at forslagene om disse forhøjelser er et led i en helhed, og at der måske kan blive tale om at ændre på andre områder i denne helhed, enten ved at man nøjes med mindre prisfordyrelser, eller ved at man tillige yder kompensation på andre områder. Vi peger i så henseende på en udvidelse af det såkaldte rådighedsløb, ligesom vi også fortsat har vor opmærksomhed henvendt på det uheldige forhold, der opstår ved, at man stadig opretholder en graduering gennem forskellige rentetakster i henholdsvis hovedstaden, købstæder og landkommuner. Denne graduering, som sker i forholdet 100, 88 og 74, finder vi at man ikke i det lange løb kan opretholde, for leveomkostningerne er ikke meget forskellige i nutiden i de tre kommunegrupper. De var det måske, dengang man indførte denne graduering, men de er det ikke mere. Jeg nævner i så henseende mærkevarer, som har den samme pris overalt i landet, det gælder også brændsel og tøj og ligeledes mælk og brød. Måske er boliger billigere på landet end i byerne, men denne